

“Houd Mij niet vast...” (Joh. 20, 11-18)

Als de leerlingen na de ontdekking van het lege graf van Jezus naar huis terugkeren, blijft Maria van Magdala treuren bij het graf en buigt zich om in het graf te kijken. Daar ziet zij twee engelen die aan haar vragen waarom zij huilt. Maria antwoordt: “Zij hebben mijn Heer weggenomen en ik weet niet waar zij Hem hebben neergelegd”. Ik kan mij voorstellen dat zij haar tranen niet wil laten zien, want zij draait zich om en dan ziet zij Jezus staan, maar zij herkent Hem niet. Jezus vraagt: “waarom huil je, wie zoek je”? Maria denkt dat het de tuinman is en antwoordt: “als je Hem hebt weggehaald, zeg mij dan waar je Hem hebt neergelegd, dan kan ik Hem ophalen”. Dan spreekt Jezus haar aan met haar naam. Zij draait zich om en zij spreekt Hem aan met “leermeester”. Dan zegt Jezus: “Houd mij niet vast, want ik ben nog niet opgestegen naar mijn Vader”. Maria gaat naar de leerlingen en vertelt hen dat zij de Heer gezien heeft en wat Hij haar heeft gezegd.

Het verhaal wordt steeds vreemder, maar ook wat concreter. Maria heeft als eerste gezien dat de steen was weggerold, vervolgens hebben Petrus en Johannes in het graf gekeken, maar weten niet wat zij moeten denken van wat ze (niet) gezien hebben. Verwarring alom! Degene die in hun perceptie koning van de Joden zou zijn, is gestorven en nu is Zijn lichaam ook nog weg? Wie heeft Hem weggehaald? Niet voor niets eindigt het voorafgaande gedeelte met de zin: “zij hadden nog niet begrepen hetgeen geschreven stond, dat Hij uit de doden moest opstaan”.

Ook Maria van Magdala heeft dat nog niet begrepen, maar Jezus licht een stukje van de sluier op. Hij noemt haar bij haar naam en maakt haar tot apostel. Zij wordt naar de leerlingen gezonden om hen te vertellen dat zij de Heer heeft gezien en dat Jezus haar heeft gezegd: “Houd mij niet vast, want ik ben nog niet opgestegen naar mijn Vader”.

Vreemd! Waarom mag zij Hem niet vasthouden? Als er iets is wat wij in deze dagen missen, dan is dat dat wij anderen niet kunnen vasthouden, dat wij elkaar niet kunnen troosten door een arm over een schouder te leggen of in elkaars armen te vallen. Zo kan Maria van Magdala voor ons plotseling een heel moderne heilige worden, die ons kan inspireren om te blijven geloven in het leven.

Dick Akerboom